

ANTAL ATTILA

A vadőr

Gombolatlan
 viharkabátja szárnyai
 fenn lobogtak a széllal
 csak jött és ment mindig
 pohár bort ha kapott
 állva nyelte be
 kérdéseinkre csupán hümmögött
 meredt zordan
 s csak egyszer
 egy márciusi reggelen
 zörrent ránk bozót-bajsza mögöl
 míg az évszakokat rangsorolgattuk
 „tudják én a telet szeretem”
 s elnézett mellettünk
 aztán már lódult is
 – jégkorszakból itt ragadt kísértet –
 kapunk felé
 így látom egyre most is
 lából széltől puffogó
 kabátjában a tavaszba ki
 hurcolja magában tovább
 a havazást

Darvak

Láthatatlan kórus
 az este párás homályában:
 darvak krúgatnak a város felett. –
 Húsz éve ilyentájt egy messzi faluba való
 barátommal fűrtük az utcák ködét
 múltat emlegetve és kutatva a jövőt,
 mikor ugyanezek a tiülkölő hangok
 csaptak ránk a magasból.
 „Nem is képzeled, mi mindent
 jelent ez nekem” – jegyezte meg barátom.
 Aztán csak füleltünk az ég felé,
 s én távoli, havasok alá szorult falujára
 gondoltam meg a lengyel ködökbe futott
 Balassira, az idegenbe csángált székely
 lelkekre és azokra, kik őszi harmatok után
 enyésztek el a vesztesek ösvényein...
 Darvak krúgatnak felettem.
 Hallgatom a múltat.